

som ifølge Lovgivningen for Eftertiden ved de andre Domstole Rævningerne ere bestemte til at være. Altsaa, Rigsretten er bestemt til at sammensættes af Landets sædvanlige Dommere i Forbindelse med et lige Antal som Rævninger dertil af det danske Folk udvalgte, og udmeldte Mænd. Disse Mænd udvælges og udmeldes derved, at de først ere valgte, som Medlemmer i Landsstinget; og derpaa som Landsstingsmænd ved nyt Valg beklæbte til dette særegne Kald. Kun paa den Maade kan jeg forstaae, at Sagen forholder sig; og dersom den forholder sig saaledes, vil det ogsaa vise sig, at fra det Standpunkt er det nødvendigt at fastholde, hvad Grundloven Ord til andet siger i § 72, at Rigsrettens Medlemmer vælges paa 4 Aar, uden noget som helst Hensyn til hvad der i de Forhandlinger, der i Rigsforsamlingen have fundet Sted desangaaende, kan have været yttret, eller hvilke formelle Banffeligheder, der kunne synes at opstaae ved at fastholde denne Bestemmelse. Jeg mener, at Sagen er af yderste Vigtighed. Man maa gjøre sig klart, om virkelig Meningen er, at man her i Danmark skulde være tilfunds at indføre den Grundfættning, at Folkemeningen saaledes som den klarer sig igjennem de forskjellige Valg til Folkethinget og Landsstinget, ikke blot skal optræde som en Magt, ja som en overveiende stor Magt i Staten og dens Forvaltning, men at den ogsaa skal udøve sin Magt over Dommen. Om det er Meningen, at det er Udtrykket af den øieblikkelige Stemning i Folket, der skal gjøre sig gjældende igjennem en Rigsret, saaledes at det virkelig skulde kunne siges med Sandhed, at Rigsretten ikke var den reite, saasnart den ikke var Udtrykket af, hvad der gjorde sig gjældende under de sidste Valg, saasnart den altsaa ikke var Udtrykket maaskee netop af den Bevægelse, som gjør det nødvendigt at bruge Rigsretten, som altsaa ogsaa gjør det nødvendigt, at ikkun Mænd, som tidligere dertil ere valgte, udaf den Virkelighed, der skal bedømmes, optræde som Dommere over det Forgangne. Er det Meningen, saa vil den, saabidt jeg kan forstaae det, føre til, at det Parti, som for Dieblikket seirer, som maaskee netop havde sat Rigsdagens Oplosning igjennem, og som ved nye Valg finder Understøttelse i Folket, at dette Parti nu vil

fælde Dommen udfra sine Ansuelser; at det altsaa ud fra de fornyede Agitationer i Anledning af Valgene, medens dets Seir i Forsamlingen i Kraft af Valgene bliver det et Bevist for, at det støtter sig til hele Folkets Mening, vil fælde Dommen over den forgangne Tid. Jeg mener, at det er et Princip, som man ved denne Leilighed maa være sig levende bevidst, at der er en Modfættning mellem, hvad der til en vis Tid er gyldigt i Staten, og hvad der er evig gyldigt. Det er vistnok, at enhver ædel og ærlig Mand, enhver god Borger, skal og vil bøie sig for hvad der i Staten er vedtaget som gyldigt. Og saaledes mener jeg, at Danmarks Riges Grundlov er for den Ringeste som for den Første her i Landet, fra den Stund den er vedtaget og beseglet af Konge og Folk, Udtrykket af, hvad der gjennem Menneskealdrer, som jeg haaber til Gud, skal gjælde for sidste Instants i det, der vedkommer vort Folk og Rige. Men Sandheden deraf maa ikke forlede til at gjøre sig skyldig i den Forvirring at mene, at Grundloven skulde være en evig Sandhed. Den er ikkun det menneskelige, for Tiden gyldige, men ikke useilbare Udtryk for den Sandhed, at der skal være Dyrighed paa Jorden i en vis bestemt Stikfættelse. En Domstol derimod, — den sættes for at den evige Ret skal høvdes, den sættes for at fælde Dom i Overensstemmelse med, hvad der iforveien var vitterligt som Lov for hele Folket; den sættes ikke som Organ for et Parti, ikke for, at den skal være Udtrykket af en Folke-Bevægelse. Den bør derfor ikke sættes saaledes, at fornyede Valg skulde være, som Spidsen af en Pyramide, de 8 Landsstingsmænd, frem, for at de kunne være et Udtryk for, hvad der for Dieblikket vører sig i Folket, og stemme imod dem, der nyligt politiske ere fældede, der ikke vidste, hvorledes Stormen vilde komme, og der ikke kunde vide forud, fra hvilket Standpunkt og efter hvilke Grundfættninger de ville blive domte. — Jeg beder endnu engang om Undskyldning, fordi jeg har talt om en Sag, som jeg ikke er synderlig berettiget til at udtale mig om. Men jeg har en Overbeviisning, og den har jeg søgt at gjøre gjældende; og jeg vil endnu ikke blot, skjøndt det egentligt er over-